kahwatas esmalt, agga siiski läks julgeste ja tassa hiljokeste señna, ja sai warga kätte, kelle õlla peäl lambas olli. Nüüd widi tedda moisa, ja pekseti seäl rängaste keppideja-woitsadega. Kül mees sai allati hirmo, siiski ta moisa rehhe jures noddis rehhepappi tagga kawwalaste wilja, mis ikka ommeti tousis. Ei olnud ennam ello temmaga; sepärrast panuid moisawannemad tedda liñna wangi, kus tedda kange tõle suñniti. Seälgi wangis, raske tõ jures, sai ta ühhe kaupmehhe käest keig suggu kaupa makso eest teise honesse kandma, ja et se kül kaugel ei olnud egga tedda ükši ei jäetud, siiski se pettis koer kiskus ka sest enneše poue ja tasko. Se leiti ta jures ja jälle sai mees hirmo. Kül olli tal nüüd kibbe kä, hakkas palluma ja lubbas omma warga-wi-

sid mahhajätta. Sepärrast widi tedda male taggasi, agga parrandamist ep olnud suggu. Tännini ta olli agga wõtnud, mis kätte juhtus. Nüüd, kui nägi, et teised keik ta eest kui tuld hoidsid, hakkas ta ka ukšed ja kirstud röõwli-wisi murdma. Ühhe rikka mehhe wiimse rahha wiis ta õsel aidast ärra; sest aida ukše kangutas ta wäggise lahti, ja kirsto kane lõi ta kirwega poleks. Ka se hirmus wargus ja risuminne sai awwalikkuks, ja nüüd ei tahtnud moisa-wannemad ennam temmaga tüllitseda. Tedda sadeti kohto alla, ei sest kimpust peäsnud ta ennam, waid röõwli nuhtlus olli ta palk. Kunninga piitsaga pekseti tedda, pak pandi jalga, ja widi hopis ärra señna kauge male, kus nisuggused hirmsad wargad ja röõwlid kunninga tõle suñnitakse, señni

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 20